СЕРПЕНЬ
1973
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 16 (914)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А як же буде з норковою шубою, яку ти мені обіцяв купити?..

Телеграфне агентство Перця

АВТОДОРОЖНІЙ МІРАЖ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Вийшовши ранком на вулицю, громадянка Д. — працівниця Корецького райшляхвідділу — від здивування аж заплющила очі: вулицею рухався маршрутний автобус, який колись уже возив людей з одного кінця міста в другий. Не вірячи очам своїм, громадянка Д. кинулася до цього автобуса, але через кілька кроків переконалася, що він їй тільки привидівся.

— Міраж, — пояснили їй колеги, що так само, як і вона, щодня добираються на роботу пішки, відміряючи ногами 4—5 кілометрів. — Цей автобус і ми не раз бачили, але — тільки уві сні, бо вже четвертий рік минув, як його хтось невідомо чому зняв із маршруту.

СОЛО НА СИФОНАХ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. Кор. ТАП передає з Дніпродзержинська:

Недавно тут відкрили, що при легесенькому ударі паличкою по порожньому сифону з-під газованої води він видає ніжний, мелодійний звук. Це відкриття породило ідею створення гуртка любителів сифонної музики, в якому, за найскромнішими підрахунками, братиме участь близько п'яти тисяч чоловік. Такій масовості гурток великою мірою завдячуватиме працівникам торгівлі. Це вони потурбувалися про те, щоб сифони дніпродзержинців були завжди порожніми: у місті не діє жоден заправочний пункт.

ЛІКУЙТЕСЬ САМИ!

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Грунтовні дослідження, проведені фахівцями, показали, що промислові відходи, які час від часу Волочиський цукрозавод спускає у річку Збруч, дуже ефективно заспокоюють нервову систему. Поплававши у воді, насиченій такими відходами, завжди полохлива риба помітно заспокоюється, перестає боятися людей і, спливши догори черевом, спить міцним, непробудним сном.

Досліджуючи вплив промислових відходів на річкову фауну, спеціалісти прийшли до висновку, що ними можна лікувати і людей. Вони, зокрема, запевняють, що коли у забрудненому Збручі викупати керівників Волочиського цукрозаводу, то й вони себе почуватимуть, як ота риба у воді.

ТЮФТЕЛІ В АЖУРІ

(Новини кулінарії)

Що таке тюфтелі, знає кожен. Що таке тюфтелі в ажурі, знають лише працівники Чигиринського комбінату громадського харчування. Наїдок це виключно чигиринський. Фірмовий, так би мовити.

Власне, чигиринські тюфтелі майже не відрізняються від шполянських чи смілянських. Бо основна суть не у тюфтелях, а в самому ажурі. Ажур — це своєрідний і специфічний чигиринський соус. Останнім часом чигиринські харчовики навчилися подавати в цьому соусі не лише тюфтелі і не лише наїдки.

Та почнемо з опису тюфтелів. Сидить, приміром, клієнт у їдальні, що біля самої контори комбінату. Перед ним на тарілці — тюфтелі. Бере клієнт ту їжу на зуб. Чує під зубом трохи хрящів, трохи хліба. Але мовчки ковтає. Мовчки встає. Мовчки йде.

Значить, оте, що клієнт мовчки ковтав, — тюфтелі, а оте, що він мовчки вийшов, — ажур. Секрет кулінарії тут простий. Тутешні специ діють за принципом: краще недозакласти, ніж перезакласти. І недозакладають у котел 20—30 процентів м'яса.

Ажур, у якому подаються напої, має дещо іншу формулу. Тут харчовики діють за принципом: краще перебрати, ніж недобрати, краще недолити, ніж перелити. І тому недоливають пиво. Як це робить буфетниця Силантьєва. Або, коли склянка вина коштує 60 копійок, з клієнта беруть 95 копійок. Шістдесят копійок — вино, 35 копійок — ажур. Як у буфеті ресторану «Тясмин». Міцніші напої тут подаються клієнтам в екстра-ажурі: горілку звичайну продають по ціні «Екстри».

А якщо хтось поскаржиться? Будь ласка. Все продумано. У книзі скарг шашличної № 3 є сліди неперевершеного реагування на скарги відвідувачів. На заготовленому для майбутньої скарги чистому аркушику з другого боку написано: «Заходів вжито».

А якщо ревізія? Теж не страшно. Он у буфеті шкіргалантерейної фабрики виявлено нестачу на 81 крб. Проте в акті цього не записано. Буфетниця Ткаченко гроші поклала, ревізію зробили повторно і в акті записали: «В ажурі!»

Як бачимо, ажурний соус увійшов твердо в сервіс чигиринських харчовиків. Не відомо досі тільки одне: як той ажур сприймає сам голова Чигиринського районного споживчого товариства Іван Антонович Коваленко?

Є. ДУДАР,
В. ФЕДІН.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

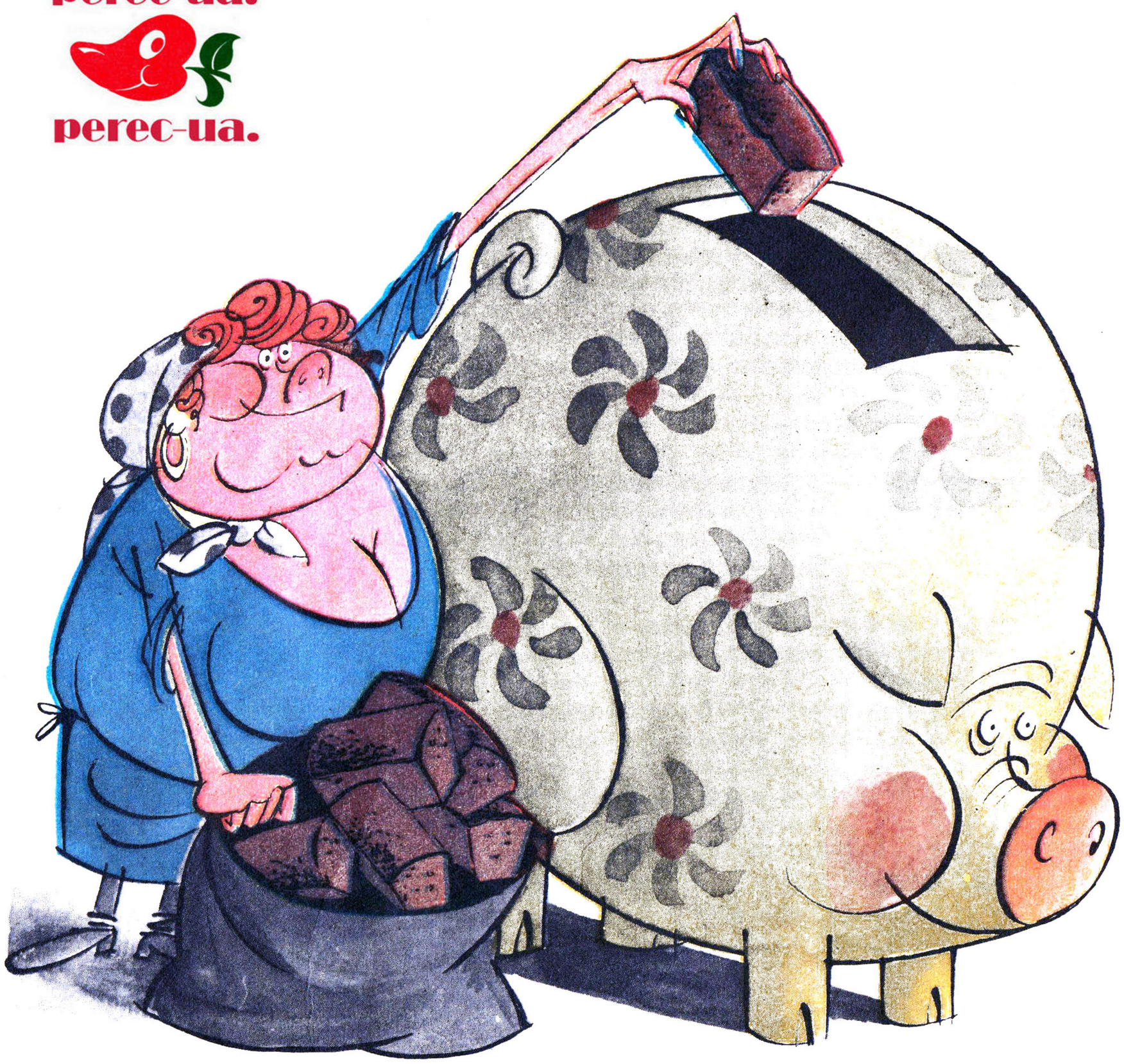

Свинська копилка.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Що це ви, Мотре Іванівно?! Вважаєтесь у нас молодшим науковим працівником, а так по-чудернацькому розписуєтесь!..

Ілля Павлович зателює

Зробити добро людині не завжди просто, а от образити — раз плюнути. Іллі Павловичу Глушакову плюнули в саму душу, плюнули на його авторитет, начхали як на особу, що має досвід керівної роботи. Позбавили Іллю Павловича керівної роботи і партійного квитка. Коротше, обійшлися круто й безцеремонно.

Вини своєї Ілля Павлович не заперечує. Перед ревізором КРУ навіть навколішки повзав — настільки усвідомлював провину. Правда, коли ці гімнастичні вправи йому не допомогли, він облив того ревізора брудом. Але й тут його чисто по-людському можна вибачити: а що б ви, приміром, робили, якби хтось підкопувався під ваше керівне крісло? Тим більше, що з легкої руки ревізора він мало не пересів із цього крісла на лаву підсудних... Спасибі, що хоч у прокуратурі його чисто по-людському зрозуміли і не дали ходу справі.

А справа, як на чий погляд, то й коробки сірників не варта. В даному разі йшлося, правда, не про сірники, а про державний ліс, за розвантаження якого Ілля Павлович — начальник виробничої дільниці станції Лебединська — брав із колгоспів подвійну плату. Прийшло, скажімо, на станцію 20 вагонів деревини для колгоспу «Прогрес» — Ілля Павлович ставить перед колгоспом умову: 315 карбованців 84 копійки перерахуйте нам по безготівковому розрахунку — і 614 карбованців 50 копійок перекиньте готівкою вантажникам. А інакше стоятимуть ваші вагони на запасних коліях до другого пришестя, і платитимете ви, мої любі, за їх простій чималенькі штрафи. Отже, обирайте, що вигідніше.

Колгоспові було вигідніше заплатити «калим» вантажникам і мати ліс для будов, аніж платити штрафи й залишатися без лісу. А вже вантажники мали з Іллею Павловичем свої розрахунки.

Та чи варто було б звертати увагу на ті копійки, коли йдеться про добре ім'я? Скільки там було тих грошей!.. Ревізор КРУ, перевіривши платіжні відомості восьми колгоспів за півтора року, виявив усього якихось 5 тисяч незаконних поборів, а слідчий Лебединської прокуратури т. Москаленко, перевіривши услід за ним ті ж відомості за той же період, навіть «зрізав» цю суму на цілих дві тисячі. Думається, якби перевірити втретє — звичайно, з чисто гуманних, людських позицій, — то й взагалі ні про що було б казати. А так, бачите, добре ім'я, постраждало...

Тим-то відразу ж після засідання бюро райкому партії, на якому й увільнили його від роботи й виключили з партії, Ілля Павлович зі слізьми на очах заходився писати апеляції. Ілля Павлович каявся, клявся, бив себе в груди. Скаржився на суворість членів бюро і просив вищі партійні інстанції пом'якшити рішення.

Вищі партійні інстанції залишили рішення в силі. Мало того, зобов'язали прокуратуру повернутися до розслідування грошових махінацій, які

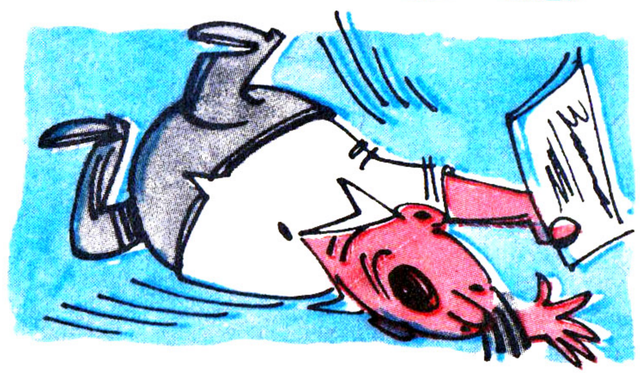

проводилися під кмітливим керівництвом І. П. Глушакова, та оцінити їх належним чином.

Прокуратура повернулася. Але й тут слідчі органи виявилися на висоті людяних, гуманних позицій.

В обласній прокуратурі справу Глушакова покрутили в руках, погортали і знову повернули у Лебедин, в архівну шухляду. Бо садити людину за грати за якихось три тисячі карбованців, погодьтесь, було б зовсім негуманно.

У декого з жителів Лебедина, правда, виникають єхидні запитаннячка:

— А чому це тільки три тисячі? І чому перевірено лише вісім колгоспів? І лише за півтора року, а не, скажімо, за п'ять?

Пояснюємо. Власне, слідчий т. Москаленко пояснив нам, а ми вже — вам, шановні читачі.

— Бачите, послугами виробничої дільниці, — сказав нам товариш Москаленко, — користуються не всі, а лише декілька колгоспів Лебединського району. Це раз. По-друге, грошові документи за більш ранній період перевірити вже неможливо: не збереглися. А по-третє, не можна довести, що Глушаков клав колгоспні гроші в свою кишеню. Це підтвердили у своїх поясненнях тільки двоє робітників, та й ті — закінчені алкоголіки. Ілля Павлович, бачите, сам з того ні копійки не мав, він просто давав людям заробити.

Тепер зрозуміли? Вам і після цього не шкода бідолашного Іллі Павловича, з яким обійшлися так жорстоко, так безсердечно?

Правда, після пояснень слідчого Москаленка автор цих рядків наслухався і начитався дещо інших пояснень. От хоч би це: послугами виробничої дільниці вантажно-розвантажувальних робіт станції Лебединська користується не декілька, а таки **всі 19** колгоспів Лебединського та ще й чотири колгоспи сусіднього Липоводолинського району. Це раз. По-друге, грошові документи, починаючи з 1968 року, спокійнісінько собі зберігаються у бухгалтера центрального вантажного пункту, що на станції Смородине Південної залізниці, Галини Яківни Світенко, і ніхто їх поки що не збирається знищувати. А, по-третє, робітники Мордовець і Забуга, які давали пояснення про те, що Глушаков вимагав із них гроші, — зовсім не алкоголіки, а нормальні люди.

І ще є «по-четверте». Сусіди І. П. Глушакова в передзахідний період його службової кар'єри мало не щодня бачили, як до його будинку підкочували колгоспні машини з зерном, м'ясом та іншою провізією, про що написали до прокуратури принаймні дюжину заяв.

Але слід віддати належне людяності слідчих органів: на жодне наведене тут «по-перше — по-четверте» вони не звернули ані найменшої уваги.

Правду кажуть, що світ — не без добрих людей. Живим прикладом сказаному можуть правити товариші з Лебединської районної та Сумської обласної прокуратури!

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Гості в хату, а Півень — в каструлю.*

● *Коли дав себе запрягти — на батіг не ремствуй.*

● *Не стільки вип'є Комарик крові, скільки нервів висотає.*

● *Не кожна кузька — світлячок.*

● *Рак не за себе червоніє, а за людей, що його зварили.*

● *Найвагоміший аргумент Осла — копито.*

Микола ПОЛОТАЙ.

ІСТОРІЯ „ХВОРОБИ"

Уже кілька років, як його лихоманить. Трясе, мов у пропасниці. Періоди покращання змінюються рецидивами. Консультанти тільки розводять руками. Радять чекати. А йому тим часом усе гіршає... Робота валиться з рук, падає трудова дисципліна. Він — пояснимо — це колектив Іванівської центральної районної лікарні на Одещині.

Першу ознаку «хвороби» у вигляді легкої нервозності, що охопила раптом працівників лікарні, зафіксовано п'ять років тому, коли на посаду головного лікаря вступив Іванов М. П.

Нервувати ж лікарям було чого. Судячи з усього, новий шеф не збирався з ними панькатись.

— Мене охрестив сволотою, — поскаржився нам один із лікарів.

— А мене покидьком, — додав другий.

— Мене — ідіотом від народження.

— А мені нахвалявся дати по пиці...

— А мені таки й дав, — каже немолодий уже лікар Троценко В. Є. — Привітав із днем народження...

Сам Іванов останній факт, звісно, заперечує:

— Якщо я його побив, то чому він мене до суду не притягнув?

Аргумент, що й казати, переконливий...

Так що ж лікарі?

Приголомшені незвичним поводженням нового керівника, вони спочатку не могли й слова мовити. А опам'ятавшись, почали скаржитись. Головний лікар цього, природно, стерпіти не міг.

— Ще й ображаються! — обурився він.

І став строчити скарги на скаржників.

З тих пір і почалась лихоманка.

Делікатне питання про стосунки між Івановим та його колегами багато разів розглядалося у різних інстанціях. І кожного разу всі сходилися на тому, що Іванов... ну, не дуже чемна людина. Але тут завжди знаходився хтось, хто казав:

— Робота у нього нервова.

— Характер такий — нічого не вдієш...

— Пусте. Він перебудується... Перебудуєтесь, Миколо Петровичу?

— Атож, — обіцяв Іванов.

На тому справа й закінчувалась.

Хоч ні. Не закінчувалась. Бо, як сказано в одному документі, «у зв'язку з посиленням потоку скарг від працівників районної лікарні» призначались нові комісії, що неминуче вело до нових розглядів. Коли в облздороввідділі прикинули, скільки тисяч робочих годин втрачено лікарями у зв'язку з перевірками, то резонно сказали: «Годі!» І... спорядили нову комісію. Вона складалася з головних спеціалістів області і нагадувала солідний консиліум.

Ознайомившись із станом справ у лікарні, комісія на восьми сторінках машинописного тексту засвідчила повний розлад роботи, а в кінці, ніби між іншим, додала: «Головний лікар району тов. Іванов М. П. в своїй повсякденній діяльності підміняє копітку планомірну роботу з колективом грубим адмініструванням, котре часом ображає підлеглих».

Помінявши, таким робом, причину і наслідок місцями, комісія дійшла глибокодумного висновку, що для поліпшення роботи «необхідна мобілізація всіх медпрацівників району».

Що ж стосується скарг, то їх перевірки треба «негайно присікти всіми мірами діяння».

Ось як!

Щоб було ясніше, уявіть собі такий висновок медичного консиліуму: «У хворого болить голова, гарячка. Працездатність втрачена. Дихає на ладан. Між іншим, в організмі знайдено збудника хвороби, котрий і спричиняє неприємності.

Рекомендується: берегти здоров'я. Не кашляти. Дихати носом. До скарг хворого, як необгрунтованих, більше не дослухатись. Консиліумам покласти край!»

* * *

На історію цієї «хвороби» вже пішли стоси паперу. Немає серед них лише одного папірця, який називався б «Наказ облздороввідділу» і починався словами: «За грубість і систематичне приниження гідності підлеглих, що негативно позначається на роботі...»

Такого папірця явно не вистачає. Єдиного, який давно потрібен.

В. КОВАЛЬ,
спец. кор. Перця.

Одеська область.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

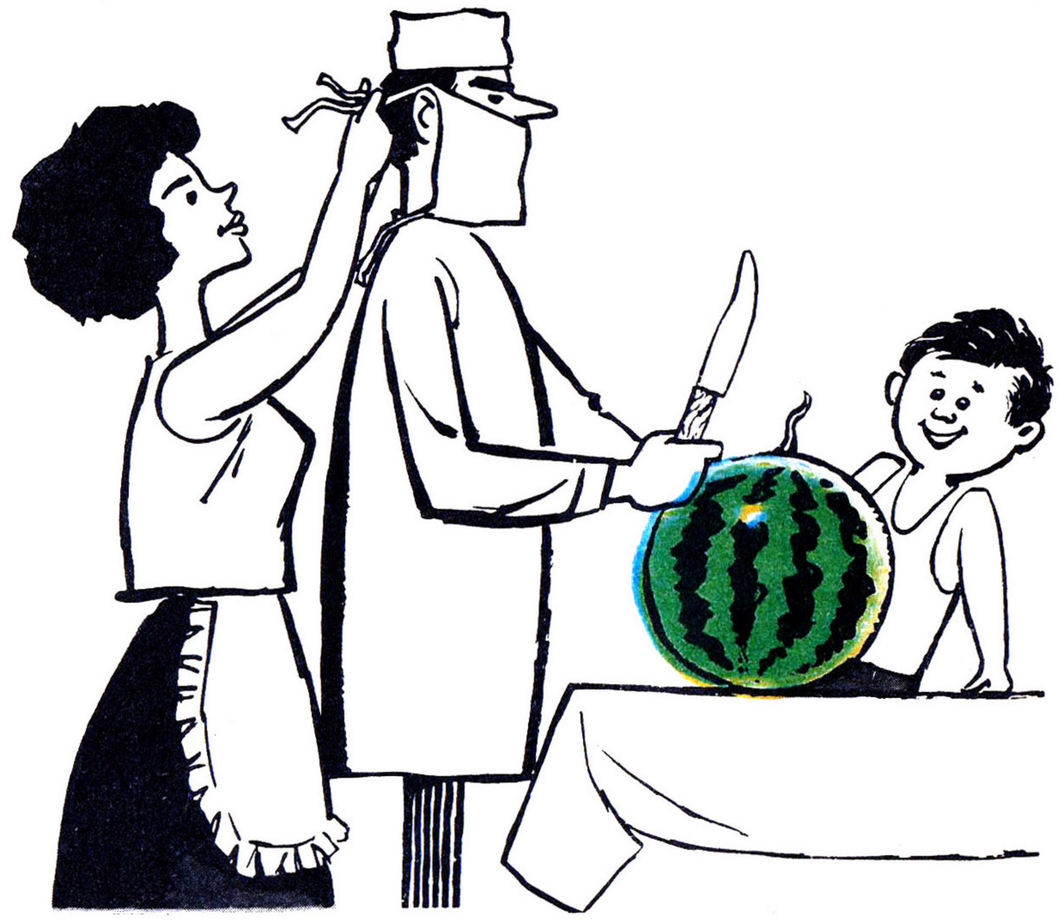

У сім'ї хірурга.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Був такий час, коли на маршруті «Станція Дунаївці — село Лошківці» хоч вряди-годи показувався автобус. Потім його не стало. На запити і скарги пасажирів з Хмельницького облавтоуправління надійшла повна оптимізму відповідь. Мовляв, рух автобусів на згадуваному маршруті взято під особливий контроль. Не знати, чи контроль той і справді був, але автобус так і не з'явився. Це вже точно. Про це розповідалось у фейлетоні «Особливий контроль»... («Перець» № 8 за 1973 рік).

Тимчасово виконуючий обов'язки начальника Хмельницького обласного виробничого управління автотранспорту т. Незборецький повідомив редакцію, що однією з причин нерегулярного руху автобусів була безконтрольність за роботою водіїв з боку інженера Дунаєвецького автопідприємства т. Максименка. За байдуже ставлення до виконання своїх обов'язків т. Максименка з посади інженера знято. Рух автобусів до с. Лошківці відновлено.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

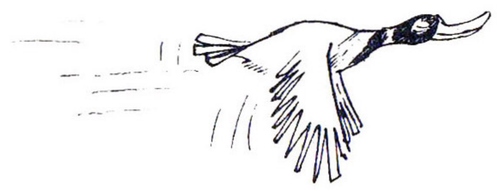

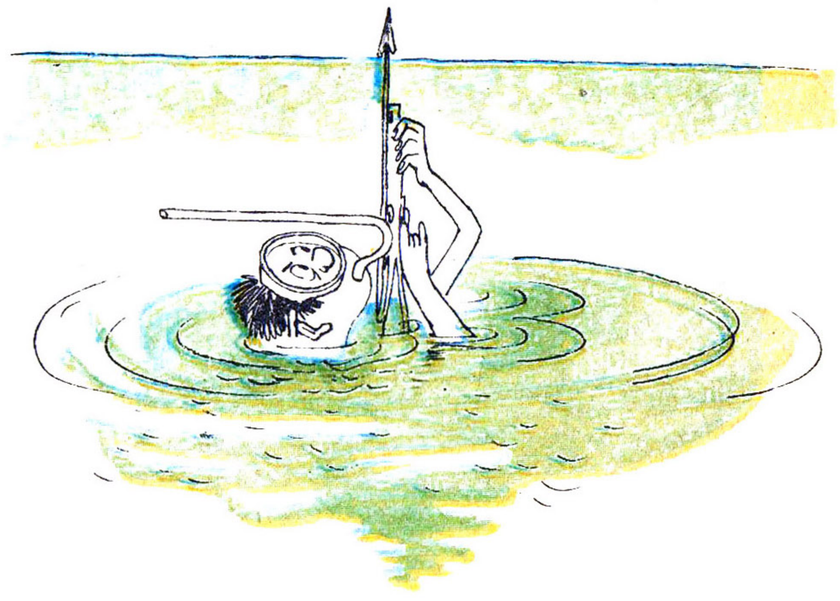

Без слів.

ПІВНЯЧЕ ВЕСІЛЛЯ

БАЙКА

Покохав Лисицю одчайдушний Півень,
А його Лисиця — за вдачу і співи.
Зіграли весілля в лісовім наметі.
Були там присутні слони і ведмеді.
Були там присутні і зебри, і зубри,
Та ще й кабан дикий із золотим зубом.
Були страуси і сови, шпаки і ворони,
І шампанське, і лиманське, біле і
червоне.
Веселились, танцювали, співали щосили.
Пили меди,
Пили вина,
Півнем закусили.

Олександр ЗАЙВИЙ.

м. Дніпропетровськ.

ХРОНІКА НОВИН

ЗНОВУ НІЧИЯ?

По дорозі зі стадіону громадяни Свистун і Кутовий завернули в їдальню № 1313, щоб детальніше обговорити наслідки футбольного матчу. Незабаром до їхнього столика підійшов міліціонер і, показавши на порожню пляшку з-під «Екстри», поцікавився:

— Це чия?

— Нічия! — дружно запевнили Свистун і Кутовий.

ПРИХОВАНОЮ КАМЕРОЮ

скористався працівник шинного заводу С. Везучий, ремонтуючи колеса власного «Москвича». Цікаво, що це вже четверта камера, винесена С. Везучим через прохідну рідного підприємства.

ЗАВ'ЯЗАВ

Злісний алкоголік Корній Палітурка, якого раніше звикли бачити в товаристві таких же, як він, п'яничок Корбочки і Цибатого, тепер зав'язав знайомство з іншою компанією.

МУЗИКАНТИ СМІЮТЬСЯ

Коли запрошені на весілля в сім'ю інженера К. музиканти в кінці вечора виставили рахунок, батько нареченої зі слізьми на очах вигукнув:

— Та ви що, смієтесь?!

НОВИНИ КІНО

Відкриття нового кінотеатру в селі Горбаті Кути переноситься ще на два роки.

СЕРДЕЧНИЙ ПРИЙОМ

Виходячи з приймальні завідуючого Гололобівським здороввідділом, підлеглі з незмінним апетитом приймають валідол.

Черговий хронікер С. БОЙЧУК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І де тільки вони, отакі, плодяться?!
— Я його, хлопче, у колгоспній капусті знайшов!

РОЗУМНИЙ ПІДХІД

ГУМОРЕСКА

— За цим народом тільки дивись. Не додивишся — геть усе порозтягують. Свідомості нема. Як не виховуєш їх, усе одно своє роблять. До них у відділ за місяць надходить 1500 листів. І відповідати вони повинні на 1500.

— Вірно.

— А вони що роблять? Підрахуй, на скільки конвертів заявку дають.

— На 1500.

— Це вони першу заявку на 1500 дали. Я їм, звичайно, зрізав. Дав 300 конвертів. У мене є пряма вказівка щодо економії канцелярських товарів. Це ж папір.

— Друга заявка на 1200 конвертів.

— От я і кажу: все порозтягують. Потрібно 1500, а заявок уже на 2700. Я дав їм ще 200.

— Усього 500.

— П'ятсот? Не встиг задовольнити другої заявки, а вони вже третю тичуть. 1000 конвертів вимагають. Їдять вони їх, чи що? Листів тільки 1500, а заявок на 3700 конвертів. Не інакше як особисте листування розвели за рахунок держави. Я насторожився. Дав 100 конвертів.

— Усього 600.

— Правильно. А вони у той же день — знову заявку. Правда, уже совість, видать, заговорила — тільки на 900 конвертів. Уяви, що було б, якби не було у нас ощадливих людей?

— А що було б?

— Невже ти нічого не розумієш? З чого конверти роблять? З паперу. А про економію паперу зараз скільки говорять? Тому по наступній заявці я дав 100 конвертів замість 800.

— Молодець.

— Не те слово. Тут основне розумний підхід. Господарська жилка. Ось минулого року вони мені тридцять п'ять заявок підсунули. І я все одно сто конвертів їм недодав. Зекономив. І що ти думаєш? Викрутилися. Правда, кажуть, ніби за свої гроші купили. Але це брехня. Який дурень власні гроші буде викидати на службові потреби?

Ратмир ТУМАНОВСЬКИЙ.

ПРИГОДА З ТАТКОМ

Вірш послав раз татко
У журнал «Дитятко».
От якось до татка
Пишуть із «Дитятка»:
«Дорогий наш друже,
Ми радієм дуже,
Що ти знаєш рими
Й володієш ними.
Голос твій лунає
Юно, щиро, дзвінко.
А які ти маєш
В табелі оцінки?
Нам цікаво дуже,
Як ти вчиш уроки,
З ким у школі дружиш,
Чи ростеш, нівроку?
Що талант ти маєш —
Це ми вже відкрили,
Та чи ти вивчаєш
Бичка і Забілу?
Вчись, шукай, де можеш,
Поетичне слово.
Хай тобі поможе
Вчителька укрмови.
Ну, і на прощання —
Слухай маму й татка.
Шлем тобі вітання
Нашого «Дитятка».

Як закінчив тато
Лист отой читати, —
Сплюнув з пересердя
І пішов із хати.

Зіновій ЛАВРЕНЮК.

ГУМОРЕСКА

Наукою доведено, що головне для людини — хороший настрій. Бо хороший настрій — це здоров'я, висока продуктивність праці, злагода в сім'ї і таке інше. Значить, мій хороший настрій потрібний не тільки мені. Він потрібний суспільству.

От я й сиджу та думаю: скільки ще є людей, які псують мені настрій! Тобто знижують продуктивність моєї праці, шкодять інтересам держави. Ні, сказав я собі, з такими треба боротися. І то не тоді вже, коли вони тобі плюнули в душу. А заздалегідь. Щоб попередити. Бо ж турбуюся не тільки за себе. За суспільство турбуюся. Не шкурницькі інтереси керують мною, а висока громадська свідомість.

Значить, основне — профілактика. Основне — зарання визначити суб'єкта, який може тобі зіпсувати настрій, і випередити його.

Того ранку настрій у мене був чудовий. Пішов у магазин. Оглядаюся. Де ж він, той суб'єкт, який чатує на мій хороший настрій? Де ж він, той суспільний черв'як?

Погляд мій упав на продавщицю. Точно — вона: зараз тільки підійду, і вона гаркне на мене.

Ну, ні, гадаю собі, не на того напала. Ми дещо в науці петраємо.

— Що вам? — питає вона. А очі вже, бачу, світяться, як у чорної пантери.

— А ви, будь ласка, не дивіться на мене так, як на чорта. Я для вас чесний покупець. Я трудова людина. І не грубіяньте мені.

— А я вам нічого ще й не сказала.

— Не сказали, то скажете. Знаємо ми вас. Тільки й псуєте людям настрій.

Очі продавщиці стали вологими. Ясно, плаче від злості, що не встигла мене вкусити.

— Ану давайте книгу скарг! — кажу суворо.

Покупці принишкли, як природа перед бурею.

Зрозуміло, хтось зараз вискочить. Не може бути, щоб не стояв тут якийсь суб'єкт. Десь він тут є обов'язково.

Оглядаюся. Міряю поглядом покупців. Точно. Он той сухоребрий, маленький. Зараз зірветься. Основне — випередити.

— А ви чого, — кажу сухореброму, — дивитеся на мене, як слон на моську? Ви що, прийшли до магазину, аби псувати людям настрій? Суспільний черв'як...

І тут я помилився. На цього типа увагу звернув, а основного прогавив. Той, основний, вищий за мене майже удвічі, взяв мене за штани й за комір і випхав на вулицю. І зіпсував мені настрій остаточно.

Я себе й досі картаю: і як це так я його не запримітив і не випередив?..

Володимир ЗАЄЦЬ.

м. Київ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

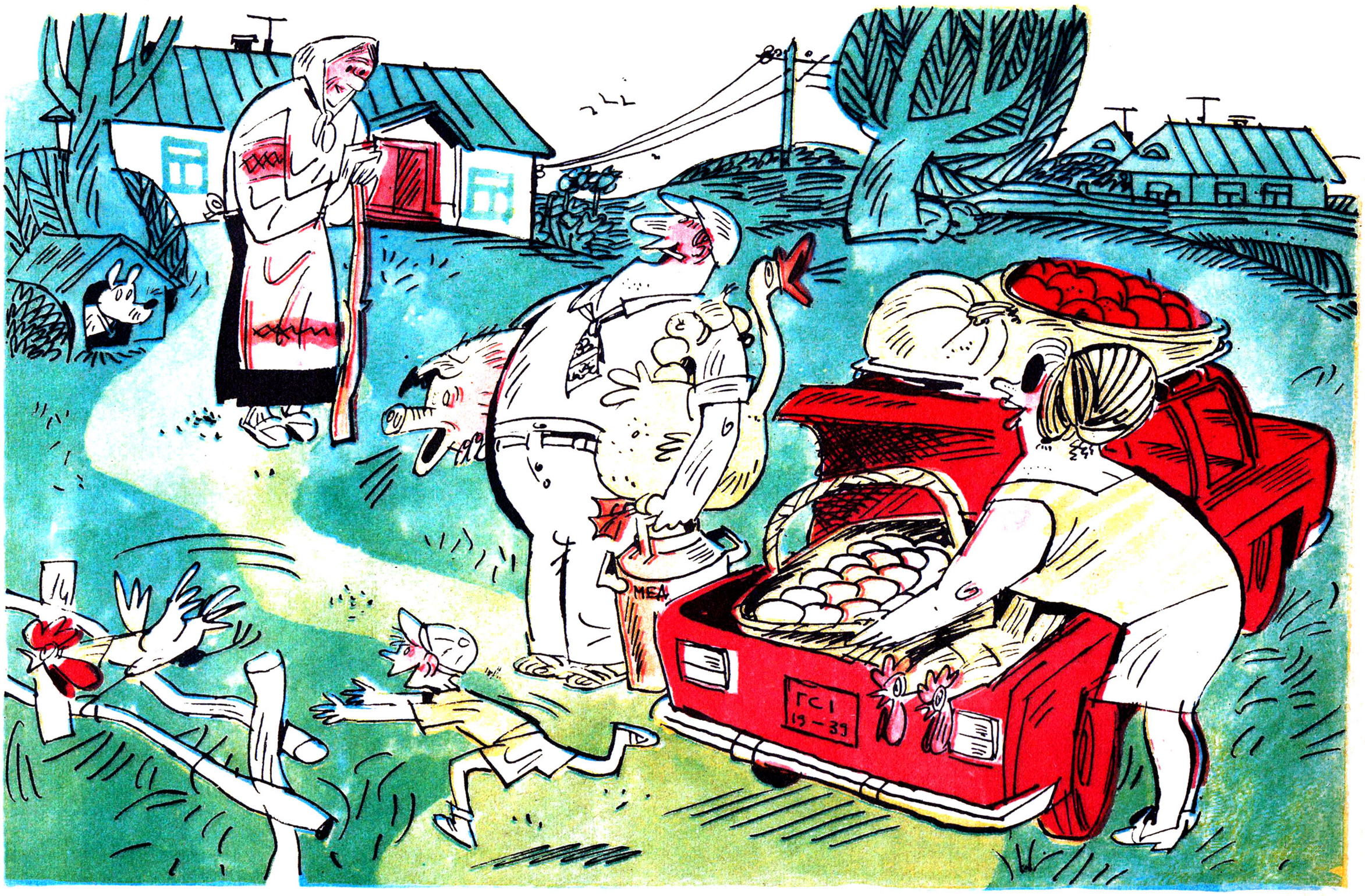

— Ви хоч би раз у місяць про себе вісточку подавали.
— Не журіться, мамо, ми тепер будемо щотижня навідуватись.

(Репортаж із засідання)

Коли А. В. Грищенко, директор Вигодського дослідного лісокомбінату, поклав на стіл заяву з проханням відкрити в них місцевий філіал клубу губителів природи, правління клубу цю пропозицію зустріло з цікавістю, але дещо скептично.

— Пропоную відкрити наш філіал у районному будинку мисливців та рибалок. Все одно тим рибалкам після нас робити нічого. За цю весну не те що риба у воді — жаби у болоті виздихали... В стислі строки й без капітальних затрат ми перетворюємо природу із живої на неживу, — з пафосом закінчив свій виступ Анатолій Васильович і застиг у оптимістичному чеканні.

— Докази є? — запитав головуючий. — Слів до справи не пришиєш.

— То можете пришити купу листів із підписами й печатками. Цими листами люди підтверджують, що у річках Свічі та Саджаві ми все живе гробимо.

— Сіткою, динамітом, струмом? — діловито поцікавився хтось із членів правління клубу.

— Водою. У воді, яка витікає з труб нашого заводу деревинно-волокнистих плит, усьому живому — труба.

— Без очисних споруд працюєте?

— Чому ж без очисних?! Цілий комплекс маємо. Потужний, сучасний, в січні цього року разом із нашим заводом у дію введений. Вартістю 800 тисяч карбованців. Але стічна вода, пройшовши в ньому очистку, очищає річки від риби та іншої живності.

— Як же це вам удається? — зацікавились навіть скептично настроєні члени правління. — Адже ці об'єкти, як кажете, недавно здали...

— Їх здали, і вони одразу ж почали «здавати»: бетонні стінки очисних камер стали падати, обвалюватись.

— Значить, тут не лише ваша заслуга?

— Звичайно, хлопці А. П. Редька з Долинського БМУ № 93 дещо допомогли. І ось тепер клює...

— Як то клює?! Ви ж кажете, що риба...

— Та не про рибу мова — клює рибінспекція. І водоінспекція. І санепідемстанція. Ще й оте саме товариство мисливців із рибалками. Пишуть статті, акти, попередження, доповідні в різні інстанції. Попереджують: «стічні води майже без всякої очистки скидаються в р. Саджаву, притоку Свічі, яка є режимною рікою». Звертають увагу на «формальне ставлення керівництва лісокомбінату, заводу деревинно-волокнистих плит до питання очистки стічних вод». Лякають: «будуть вжиті найсуворіші заходи у відповідності з діючим законодавством про охорону водних ресурсів аж до призупинення заводу».

— Значить, перспективи у вас погані. Навіщо ж філіал клубу відкривати?

— Пусте. Папір усе витримає. Зважте ж, що акт прийому заводу і його очисних споруд підписали той же таки начальник обласної держводінспекції В. Ф. Ящук, і начальник обласної інспекції по охороні природи А. Т. Форий, і представники Івано - Франківської облсанепідемстанції Ф. А. Шоффель та В. В. Пантазі. Бачили ж очі, що приймали. То хай тепер не дуже витріщаються на те, що очисні споруди «не виведені на проектний режим».

— Значить, у цьому є частка і їхньої заслуги?

— Не заперечую.

— Це чудово, — сказав голова правління клубу, — думається що й справді можна було б відкрити філіал — членів набереться досить, та й приміщення, як от каже наш шановний претендент на членство, є. Але...

Анатолій Васильович перебив:

— Що іще за «але»?! Та якби риба могла говорити, — вигукнув він, — то вона сама подала б голос за нас. Зрештою, ось вам ще й матеріальний доказ, — поставив він на стіл пляшку. — Будь ласка, куштуйте, — простягнув своїм опонентам склянку з чорно-бурою рідиною. Повторюю: навіть жаби у болоті виздихали.

Аргумент був переконливим. Правління одноголосно прийняло рішення: відкрити в Долинському районі на Івано-Франківщині, при Вигодському дослідному лісокомбінаті, філіал клубу губителів природи.

Є. КОЛОДІЙЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дзінь-бом! Бом-дзінь! — вдарила на сполох Тамара Василівна Кундиловська — завідуюча сокільським сільмагом. У дійсності ніякої пожежі не було. Просто в сільмаг прибув ревізор і виявив там солідну розтрату. Як не дивно, але рятувати розтратницю кинулися голова правління Чернівецького сільського споживчого товариства М. І. Варчук, головний бухгалтер Могилів-Подільської райспоживспілки І. Г. Лозовер та інші службові особи. Щоправда намагання були марними: їм так і не вдалося умовити ревізора мовчати про розтрату. Навіть після того, як Кундиловська вийняла з кишені і внесла в касу 34 тисячі крб. Про це йшлося у фейлетоні «Жарти з вогнем» («Перець» № 9).

Заступник голови правління Укоопспілки т. Верченко повідомив, що фейлетон обговорювався на засіданні правління Вінницької облспоживспілки. Голові Могилів-Подільської райспоживспілки т. Ковальському, його заступнику по кадрах т. Друшляку оголошено догану. Заступнику голови т. Агафоненку і головному бухгалтеру т. Лозоверу — суворо догану. Голову правління Чернівецького сільського споживчого товариства т. Варчук з роботи знято. Кундиловську з роботи знято і справу про розтрату нею кооперативних коштів передано слідчим органам.

Дитячий поет Грицько БОЙКО

Йому виповнилось ще тільки 50

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ДОПИВСЯ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Посуд приймаєте?
— Угу.
— То прийміть у мене шість тарілок...

ОБМІН ДУМКАМИ

У магазині передплатних видань письменник Степан Жуйка, перегортаючи п'ятнадцятий том творів Івана Франка, з неприхованою заздрістю каже своєму дружкові:

— Ти собі уявляєш, Петю, як би мене видавали скрізь, коли б я мав талант Івана Франка...

— Уявляю, Стьопо, уявляю. От тільки ніяк не можу уявити собі, як видавали б Івана Франка, якби він мав твій талант.

НЕПРОЯВЛЕНЕ БЛАГОРОДСТВО

Уже перед самісіньким відходом рейсового автобуса Київ—Трускавець у салон машини вскочив захеканий молодик із пудовим чемоданом у руці. Побачивши вільне місце біля кабіни водія, пасажир стрімголов ринувся вперед і мало не збив з ніг якусь дамочку в проході. Одній дівчині кованим кутом свого чемодана роздер коліно до крові.

— Ви обережніше! — сердито зауважила дамочка.

— Еге, обережніше! Ще кілька секунд, і я запізнився б на автобус.

— Яке б це було благородство з вашого боку! — сказала, болісно кривлячись, власниця роздертого коліна.

Вона десь вичитала, що слово теж ранить!

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

— Чого ти такий бідний?
— Бо дурний!
— А чого ж ти дурний?
— Бо бідний!

Це — старовинне зачароване коло.

А недавно на преславному нашому Поділлі я побачив новітнє. В одному буйнозеленому селі мені впала в око гола, як бубон, садиба. Гарна, шифером укрита кам'яниця на чотири кімнати, просторий сарай — теж кам'яний і під шифером — стояли ніби на долоні.

Питаю господаря:

— Чого це ваша садиба має такий пустельний вигляд — ні яблуньки, ні вишні?

— Бо не росте!

— А чому кругом он росте, а у вас не росте?

— А хто його знає.

— А ви щось садили?

— Та не садив.

— А чого ж ви не спробуєте щось посадити?

— А для чого ж його садити, як воно не росте?

Федір МАКІВЧУК

Смішинки і перчинки

ЯК СЕРГІЙКО КАРБОВАНЦЯ ШУКАВ

Оповідання для малих і великих

— Сергійку! Збігай, пташечко, в магазин і купи кіло цукру.

Сергійкові вже шість років, і він охоче помагає мамі по господарству. Хлопчик уже й по молоко ходить, і по хліб, і по ковбасу, і по цукерки. По цукерки Сергійко може і п'ять разів на день ходити. Це йому зовсім не важко. Та й магазин недалечко од їхнього будинку.

Дала мама Сергійкові металевого карбованця, він поклав його у верхню кишеньку сорочки-безрукавки і пішов.

А слід вам знати, що по дорозі до магазину є дуже гарний лужок. Трава по коліна, а в ній купають свої зелені коси плакучі вербички. А кругом ромашки цвітуть, аж в очах мерехтить. А на одній ромашці Сергійко побачив великого червоного метелика з жовтими й чорними кружальцями на крильцях. Такого гарного Сергійко ще ніколи не бачив, хоч уже друге літо збирає для свого гербарію усіляких метеликів.

Сергійкові страшенно закортіло упіймати цього красеня. Він тихенько зійшов із тротуару і став підкрадатися до метелика. Ось він підкрався до самісінької ромашки, ось уже простяг руку, щоб схопити метелика за крильце, а той — пурх і полетів. Сергійко бігом за ним, але заплутався у високій траві і впав.

Бачить Сергійко, що метелика без сачка йому не впіймати, вийшов на тротуар і пішов у магазин. Підійшов до каси, хотів уже сказати: «Тьотю, вибийте мені кіло цукру», але згадав, що треба спочатку карбованця дістати. Сергійко — до кишені, а там порожньо. Пропав карбованець!

Заплакав Сергійко й побіг на те місце, де на метелика полював, але не пішов у траву, а ходить по тротуару й шукає карбованця на асфальті.

Перехожі питають:

— Що ти, хлопчику, тут шукаєш?

— Карбованця загубив, — втираючи сльози, відповідає Сергійко.

— А ти його тут загубив?

— Ні, отам у траві. Там я метелика ловив і впав.

— Так у траві й шукай. Чого ж ти на тротуарі шукаєш?

— Еге, тут он як видно все, і то не можу знайти, а в траві як я його знайду.

Бачили такого дивака?

* * *

Сергійко мене не дивує. Він ще маленький. Мене дуже дивують декотрі дорослі дяді, які точнісінько таким чином шукають приховані резерви виробництва.

ЕХ, ДОРОГА!..

(ЕПІСТОЛЯРНА ПОВІСТЬ)

14 вересня 1971 року.

«Виконком Краснодонської районно Ради депутатів трудящих розглянув скаргу про будівництво дороги в селищі Великий Лог.

Начальник УШБМ (Управління шахтобудмеханізації) № 2 тов. Кравченко заявив, що роботи по будівництву дороги будуть завершені до 10 грудня 1971 року.

ГОЛОВА ВИКОНКОМУ РАЙРАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ І. ТЕСЛЕНКО».

22 грудня 1972 року.

«Розглянувши Ваш лист, надісланий на адресу Ворошиловградського облвиконкому з приводу будівництва автомобільної дороги в селищі Великий Лог, Ворошиловградське обласне управління будівництва і експлуатації автомобільних доріг повідомляє Вам, що підрядчик — Краснодонське управління шахтобудмеханізації — запевнив про завершення будівництва згаданої дороги в грудні цього (1972) року і склав графік проведення будівельно-монтажних робіт на грудень місяць, затверджений керуючим трестом «Краснодоншахтобудмеханізація» тов. Звєревим.

До відома — один примірник графіка надсилається Вам.

НАЧАЛЬНИК ВОРОШИЛОВГРАДСЬКОГО ОБЛДОРУПРА А. ІВАНЦОВ».

2 липня 1973 року.

«Дорогий Перче!

Маємо обіцянку начальника УШБМ № 2 тов. Кравченка про те, що будівництво дороги буде завершено до 10 грудня 1971 року. Маємо ще одну його обіцянку, що «згадану дорогу» буде здано в експлуатацію «в грудні місяці цього (тобто вже 1972-го) року». Маємо навіть графік будівельно-монтажних робіт, затверджений керуючим трестом т. Звєревим.

Одним словом, маємо цілу, купу ділових папірців, підписаних діловими людьми.

Єдине, чого ми ще й нині, у 1973 році, не маємо, так це — дороги.

Отієї самої — «згаданої»... Чи не з тих вона, часом, про які в пісні співається: «Ех, дороги! Пил та туман...»

Мешканці селища».

НАРОДНІ УСМІШКИ

ТИМ КРАЩЕ

Хлопчик зупиняє машину:
— Дядьку, підвезіть до школи!
— Я їду в інший бік, — каже водій.
— Тим краще, я не вивчив сьогодні уроків.

Надіслав А. ПОДЧЕЗАРЦЕВ із смт Великий Березний Закарпатської області.

ЩО ДО ЧОГО?

— Що ж вам лікар приписав?
— Та якесь там спиртне розтирання...
— Ну і як, помагає?
— Де там... Тільки в горлі дере.

Повідомив Я. ПУРА з м. Рівне.

ТЕЛЕФОНОГРАМА

Це було в перші роки Радянської влади.

Із району дзвонять у село. Трубку знімає жінка:
— Слухаю вас.
— Добрий день.
— Добрий день!
— А хто, пробачте, слухає?
— Чергова сільради.
— У вас папір знайдеться під рукою?
— Є.
— А олівець?
— І олівець є.
— Тоді запишіть, будь ласка, телефонограму...

Минає хвилин чотири-п'ять.

— Ану прочитайте, що ви записали, — просить голос у трубці.
— А як я прочитаю, коли я неграмотна.

Надіслав І. РОМАНИК із с. Прилісне Маневицького району на Волині.

ПОВІДОМИВ

Іде хлопчина понад ставом, висвистує. Коли дивиться — якийсь незнайомий рибу ловить.
— Дядьку! — гукнув хлопець
— Цить. Не лякай риби!

Десь через півгодини хлопець знову:
— Дядьку!
— Я кому кажу, замовкни. І так не клює.

Минула година, друга. Нічого і не спіймав рибалка. Вже збираючись додому, запитав у хлопця:
— А що ти хотів мені сказати?
— Та хотів сказати, що у цьому ставку вже десять років риби нема.

ПОХВАЛИВСЯ

— Сьогодні вчитель задав усьому класу запитання, і ніхто крім мене не відповів, — радісно говорить синок, прийшовши зі школи.
— А що ж учитель запитав? — цікавиться батько.
— Та питав, хто не виконав домашнього завдання.

Надіслав А. МОРГОВСЬКИЙ із смт Першотравенськ Житомирської області.

У вагоні

Їде дядько у вагоні,
А дві молодиці
Сидять поруч, розказують
Різні небилиці.

Та так голосно, що дядько
Аж заплющив очі.
Жінки дивляться на нього
І своє торочать.

Потім одна (та, білява,
Що сиділа скраю)
Запитала: — Вам, сусідо,
Ми не заважаєм?

— Що ви, що ви? — каже дядько,—
Навіщо питати?
Слава богу, тридцять років
Я уже жонатий!

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

ПЕРШИЙ ДЗВОНИК

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Хто вам дозволив битись!!
— А ми вперше в школі і ще не знаємо, у кого питати дозволу...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Теж онука у перший клас!
— Сина, а не онука!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

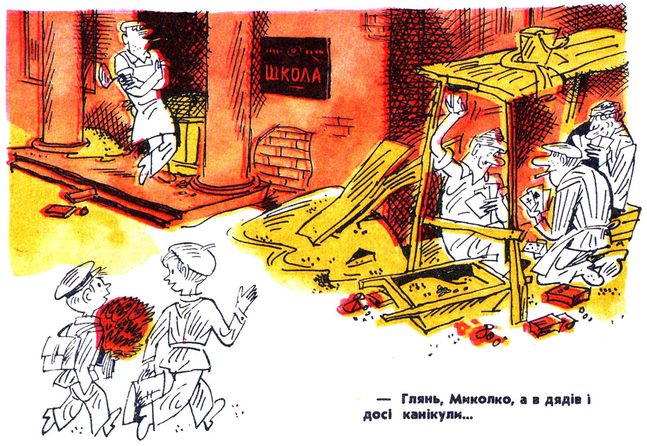

— Глянь, Миколко, а в дядів і досі канікули...

НАВЧИВСЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Все, перерва закінчилась: сідайте за уроки!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А Петрусів тато, між іншим, давно вже підтяжки носить...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

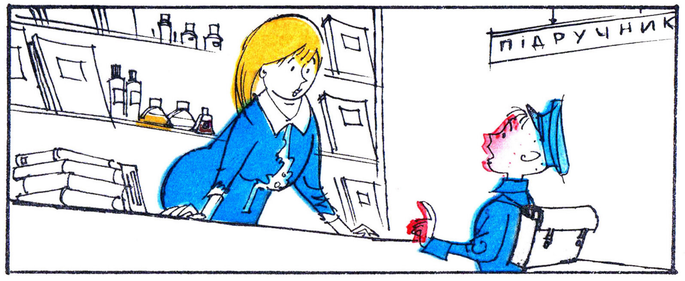

— А у вас щоденники з п'ятірками є!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка для дітей

Перця

Сторінка для дітей

ГРИЦЬ, ГРУШІ І ТРОЄ ДІВЧАТОК

Загадка

У кошику Гриця три грушки.
Солодкі — аж котиться слинка.
Іде, а назустріч — подружки
Яринка, Маринка й Галинка.

— Вгощайтесь! — хлоп'ятко
сказало.—
Від зайчика вам це гостинці!..
По грушці якраз перепало
Яринці, Маринці й Галинці.

І все-таки в кошику Гриця
Одна іще груша зосталась...
Отут і спитати годиться:
Подумайте, як воно сталось?

Відгадка:

Ось відповідь вам на загадку
(Не буду вас мучить хороших):
Хлопчина Галинці на згадку
Віддав разом з грушею й кошик!

Петро РЕБРО.

НАТАЛЧИНІ ТУРБОТИ

Наталочка восени уже піде в школу. А влітку вона пасла гусей.

Якби хто знав, як злипаються очі вранці, коли бабуся будить...

І Наталочка домовилася з бабусею пасти гусей по черзі: десять днів вона пасе, а десять — бабуся.

Літо пролетіло швидко, ось і перше вересня. Пішла й Наталочка до першого класу. Все їй тут нове, все цікаве. І дівчаток багато знайомих.

Про всі свої враження Наталочка весело розповідала вдома. А сьогодні прийшла вона додому трішки засмучена й каже:

— Оце вам, бабусю, книжки, беріть їх і йдіть завтра до школи, а я пожену гусей, бо вже десять днів пройшло...

Володимир БРЕДИХІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОГАНА ПЕРЕДАЧА

Запитали Лізу:
— Є в вас телевізор?
— Є! — відповідає. —
Зранку я сідаю,
Пропустить боюся —
Все передивлюся,
Всі геть передачі!
— О! Та ти терпляча!
— Так, але одної
Сил нема терпіти!
— А скажи, якої?
— «На добраніч, діти!»
— Отаке! Чому це?!
— Після неї мати
Починають мучить —
Укладають спати.

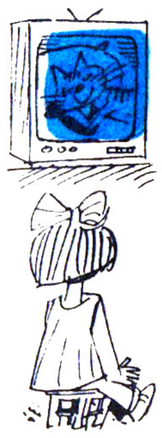

Валентин ЛАГОДА.

НЕ ТА БРИТВА

Юрасиків тато не раз говорив дідусеві, коли той заходжувався голитися небезпечною бритвою:

— Давайте куплю вам, батьку, електробритву.

— Е-е, облиште мене зі своїми диркавками! — відмахувався дідусь.— Моя бритва не те що щетину — дріт бере!

П'ятирічний Юрасик прислухався-прислухався до розмови, а потім і питає:

— Дідусю, а ваша бритва справді така гостра?

— Справді,— посміхнувся дідусь.

— Усе-все ріже?

— Усе.

Тільки наступного дня почав дідусь голитися — а бритва геть тупа.

— Не ріже? — питає Юрасик.

— Не ріже,— хитає головою дідусь.

— От бачите! Ви казали, що вона й дріт ріже. А я учора, як ви пішли, хотів нею ланцюжок перерізати у Сірка, бо він погуляти просився, а вона й не перерізала.

Похитав дідусь головою, пішов у крамницю і купив електробритву.

Василь ПІСОЦЬКИЙ.

Який я мотор!

Не вірите? Гадаєте, як старий та сивий, то вже й усе?

Помиляєтесь! Я оце днями на велосипеді цілу команду молодих спортсменів-велосипедистів обігнав. Рекорд, можна сказати, поставив. Десять кілометрів відмахав — і чекаю на спортсменів. Чекаю, наспівую: «По дорозі жук, жук, по дорозі чорний, подивися, дівчинонько, який я мотор ний!».

Під'їжджають ті спортсмени.

— Ну що, — сміюся я, — обігнав вас?

— Обігнали, дідусю, — сміються вони. — Що правда, то таки правда.

— То ж бо! — кажу. — Жаль лишень, що ви моєї дружини не знаєте. А то шепнули б їй, який ще я хвацький козак.

— А чого, — регочуться. — Шепнути можемо. Можем навіть розповісти, як хвацько ви за борт автомашини трималися...

Таки помітили, бісові діти! Та нічого, тримався -чи не тримався, а першість — за мною!

— Ну, оговтуйтеся, діду, — махають мені руками вони. — А нам далі треба. Спішимо...

«Спішіть, спішіть, — сміюся подумки. — Все одно вас пережену. Бо ви чим берете? Силою. А я — методом. Я дію за методом товариша Нікішина. А вже він, будьте певні, ніколи задніх не пасе».

Мені не хотілося б надмірно захвалювати товариша Нікішина, та заради святої істини мушу сказати, що багато хто вважає його метод найпрогресивнішим з усіх відомих: він дає можливість одержувати прогресивку буквально всім, — навіть тим, що не дуже люблять переобтяжувати себе.

Узяти хоча б Миколу Федоровича Немця. Ні, боронь боже, він не якийсь там дармоїд. Він — працівник промкомбінату. І не звичайний, рядовий працівник. Він — директор Чорнухинського (на Полтавщині) райпромкомбінату. Так от, перебуваючи на посту директора, Микола Федорович надзвичайно хворобливо реагує на той прикрий факт, що кероване ним підприємство часто й густо не впорується з державним плановим завданням.

Нерви у чоловіка, знаєте, в таких випадках починають про себе нагадувати. Та й не тільки нерви.

Щоб заспокоїтись, Микола Федорович почав косметично обробляти державну звітність. Так її любовно, ніжно причісував, так розгладжував, так манікюрив, що, кінець-кінцем, з нею можна було вже й на люди показатися.

Не подумайте, лишень, що директор промкомбінату вдавався до, пробачте на слові, вульгарної приписки.

Ні і ще раз — ні!

Не такі тепер часи.

Нічого приписувати Микола Федорович не став. Упевнившись, що промкомбінат до кінця кварталу вже ніяк не встигне виготовити запланованої кількості бетонних кілець для колодязів, він швиденько розгорнув жваву торгівлю цементом, виділеним для виробництва згаданої продукції. Ну, само собою, відпускав його людям по ціні, дещо вищій, ніж той насправді коштує. А виторгованими грішми звітував про нібито зроблені і продані населенню бетонні кільця.

Операція, щиро кажучи, не дуже обтяжлива, а результат — дуже відчутний: показник реалізації продукції зразу ж помітно зріс, побільшав на 9552 карбованці. А це вже щось значить.

— Нічого особливого не значить... — зневажливо посміхається Михайло Степанович Малуха — директор Миргородського промкомбінату. — Подумаєш, великі гроші — якихось дев'ять тисяч...

А й справді, як подумаєш, то виходить — не така вже це сума, щоб нею вихвалятися. Михайло Степанович у себе на комбінаті таким же робом збільшив приріст продукції на 48 тисяч карбованців.

Оце вже щось значило! Це значило, що можна не тільки рапортувати про перевиконання плану, але й приступити до складання відомостей на прогресивку. Що, звичайно, Михайло Степанович, не гаючись, і зробив.

Але є в системі Полтавського облмісцевпрому, котрому підпорядковані і Миргородський, і Чорнухинський промкомбінати, і підприємства, які часом недоперевиконують своїх виробничих завдань.

— Досвіду, досвіду малувато! — гнівно докоряє керівникам цих підприємств Василь Іванович Нікішин — начальник облмісцевпрому. І відсилає їх за досвідом до передовиків, які завжди тішать його серце справною цифрою.

Набравшись дефіцитного досвіду й уміння, регулярно почали рапортувати про перевиконання директори ще не так давно відсталих Гребінківського, Диканського, Кишеньківського промкомбінатів.

У ногу з ними сміливо рушили вперед і керівники заводу «Металоширвжиток» та фабрики хімічнопобутових виробів. А втім, для повного щастя і цього ще було замало. Бо коли бухгалтери якось підбили баланс, то раптом виявилося, що загалом по облмісцевпрому показник виконання плану ледве сягав рівня 98 процентів

— Ганьба! — накинувся тоді на своїх підлеглих Василь Іванович Нікішин. — Думати треба перед тим як рапортувати. Головою!

Подумавши головою, як порадив Василь Іванович, підлеглі невдовзі втішили його новою цифрою — 101,3%.

— Оце вже діло! — зрадів він. І спішно відбив депешу на адресу міністерства місцевої промисловості УРСР. А міністерство, одержавши таку переможну депешу, зраділо ще більш, ніж Василь Іванович Нікішин, і представило Полтавський облмісцевпром до премії — як переможця у змаганні за першість у республіці.

Ну, само собою, ні т. Нікішин, ні послідовники його надпрогресивного методу від премії відмовлятися не стали. Скромні люди, вони опустили в свої гаманці 16 800 карбованців, виділених їм республіканськими організаціями, і 29 тисяч карбованців, якими вони самі себе винагородили з преміального фонду підприємств.

Почувши, як щедро відзначають переможців, я, грішним ділом, подумав: а чим я гірший за них? Адже ж і я вийшов першим у змаганні. Отоді, коли на своєму старенькому велосипедику обігнав спортсменів-велосипедистів. То чи не дадуть за це й мені якоїсь премії?

— Можуть, можуть дати, — з ентузіазмом погодилася зі мною моя дружина

І навіть уточнила:

— Можуть дати добрячого запотиличника!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А я вас одразу впізнав: ви наші шефи, і кожного року приїжджаєте до нас у колгосп на збирання.

Нотатки про їхні порядки

Без слів.

«Стършел». Софія.

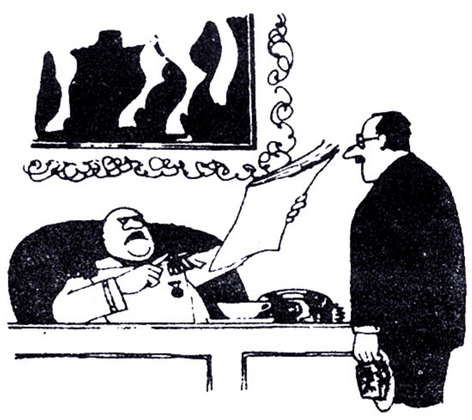

— Ваш листок надрукував брудний наклеп на мене і на мій уряд. Це тим більш нестерпно, що всі викладені факти вірні.

«Бюлетін». Сідней.

СЕРЕД ФІНАНСИСТІВ

— Взагалі настрій добрий, але щось над нами таки висить.

«Ойленшпігель». Берлін.

І СМІХ, І ГРІХ

Службовці англійської пошти виявили, що в них є чотири листи, відіслані з Чілі ще у XVI столітті і не вручені адресатові.

Коли про це стало відомо представникові міністерства пошт і зв'язку, він цілком авторитетно заявив, що цей випадок «не характерний для англійської пошти», бо обслідування показало, що «понад 99 процентів усіх листів доходить до місця призначення протягом першого століття з дня відправлення».

* * *

«В одному із підрайонів Вун-Тайсінь я взяв інтерв'ю у працівника муніципалітету саме тоді, коли він бесідував із якоюсь розстроєною відвідувачкою. Жінка, як тут уже стало звичним, скаржилася на скрутні житлові умови: шість із половиною членів її сім'ї живуть на площі, трохи більшій за килим середніх розмірів.

«Що значить «із половиною»?» — поцікавився я.

«Дитина, молодша 10 років, вважається за півлюдини» — відповів мені чиновник».

Джозеф Джадж. «Дволикий Гонконг». («Нешнл Джіографік». Вашінгтон).

* * *

Як повідомила газета «Дейлі експрес», один нью-йоркський письменник заповів свій труп Гарвардському університетові, пояснивши це так: «Мої родичі завжди хотіли, щоб я там учився. Але для мене це єдиний спосіб потрапити туди».

* * *

Батько шістьох дітей американський робітник Говард Томас розлучився із своєю важко хворою дружиною. Але причиною цього була не його безсердечність, а навпаки. Справа в тім, що зарплата Томаса трохи перевищує рівень, який дає його дружині право на допомогу від органів соціального забезпечення. А без тієї допомоги сім'я не могла оплачувати рахунків за лікування, які все зростали.

Розлучення — це був єдиний спосіб допомогти хворій.

«Мені дуже важко, що довелося це зробити,— сказав Томас,—але нічого іншого не залишалося».

Злодій у злодія

Одного дня на голови мешканців французького міста Кольмара звалилася неприємність: з вівтаря церкви святого Мартина хтось поцупив місцеву реліквію, яка довгі роки прислуговувала славі міста. Там, де досі висіла визначна картина роботи живописця і гравера XV століття Мартина Шенгауера «Мадонна біля куща троянд», лишилося тільки павутиння.

Справу передали Інтерполу, тобто міжнародній поліції. Інтерпол у супрязі із французькими детективами активно включився в пошуки, хоч детективам і без того клопотів із тим мистецтвом вистачало — мусили шукати не тільки реліквію міста Кольмара, а й багато інших вкрадених шедеврів світового мистецтва, серед них — роботи Корнеля і Тулуз-Лотрека, Мемлінга і Белліні, Рубенса і...

Пошуки дали несподівані результати: коли у трьох підозрілих суб'єктів агенти французької поліції витрясли чемодани, з них випало три картини художників школи Леонардо да Вінчі. «Власники» світових шедеврів категорично відмовилися повідомити поліції, яким чином у їхніх чемоданах опинилися «Мадонна з дитиною», «Спокушення святого Антонія», «Зняття Ісуса з хреста».

Але слідчі не розгубилися: через Інтерпол вони повідомили про знахідку своїх колег у різних країнах світу. І не тільки повідомили, а навіть опублікували фото вкрадених картин.

Злодії в тюрмі тихенько посміювалися, французькі слідчі сушили собі голови, а в Інтерполі знизували плечима — на повідомлення ніхто не відгукувався, ніхто не претендував на відібрані у крадіїв картини.

Поскільки злодії мовчать і ніхто голосу не подає, то, щоб хоч дещо з'ясувати, поставимо кілька питань французьким газетам «Монд» і «Франс суар», які вельми компетентні в питаннях мистецтва.

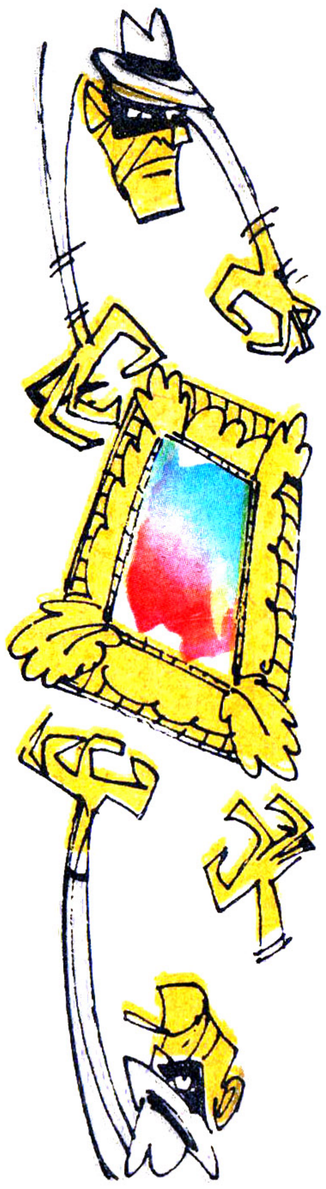

Питання перше: Як часто крадуть картини у Франції?

«Монд»: Крадіжка творів мистецтва у Франції стала справжньою індустрією злочинного світу. Згідно з даними французької поліції минулого року в країні було вкрадено 3.010 цінних картин, вдвічі більше, ніж попереднього року. Злодії похазяйнували в 217 церквах, 102 замках, 36 музеях...

Питання друге: Чи багато вкрадених картин знаходять?

«Франс суар»: На жаль, полотна майстрів рідко розшукують і повертають власникам...

Питання третє: А хто купує крадені картини?

«Франс суар»: Клієнтура стає все ширшою. На думку спеціалістів, основні пристановища цих шедеврів знаходяться у Сполучених Штатах у колекціонерів, яких мало турбує совість. Так, є чутки, що один американець збудував кімнату-сейф, де зберігає твори мистецтва, які можуть бути окрасою найкращих світових колекцій образотворчого мистецтва.

Питання четверте: А у кого вкрадено оті три картини художників школи Леонардо да Вінчі?

На це питання ні «Монд», ні «Франс суар» прямої відповіді не дають. Але «Франс суар» все ж робить легенький натяк: затримана трійка злодіяк «вилучила» дорогоцінні полотна у одного «любителя мистецтва», дуже схожого на згаданого американця. Тому, за злодійською тактикою, він воліє теж мовчати. Що ж стосується справжнього хазяїна, то це, очевидно, якийсь храм божий, де картини не входили ні в який опис і про них забули.

«Раєм для злодіїв» називає «Франс-суар» 43.000 французьких церков, по яких розкидані твори мистецтва, що стають ходовим товаром злодійського бізнесу.

Юрій КРАСНОЩОК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

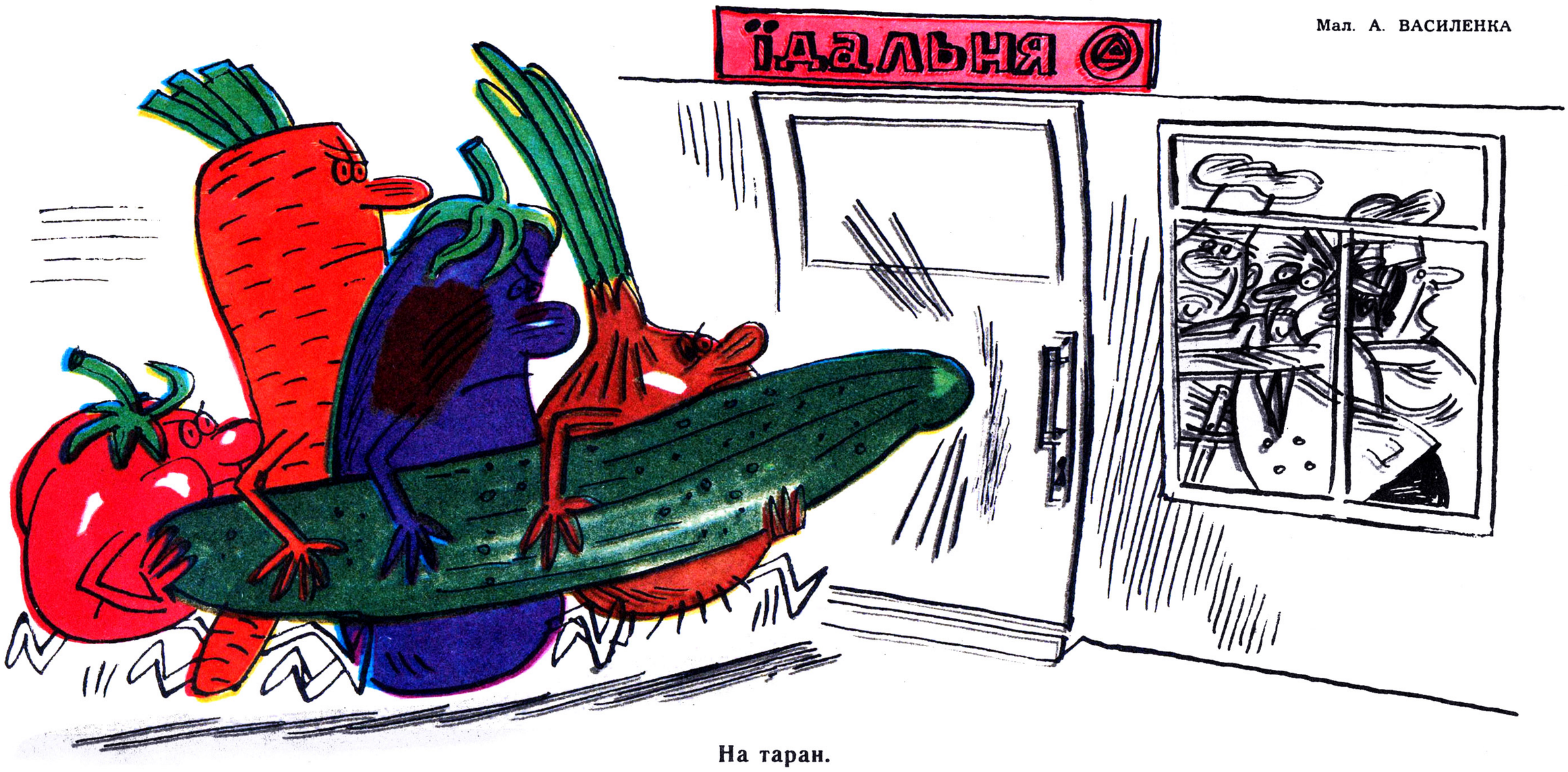

На таран.

У рясі

(З циклу «Сни на вченій раді»)

...Потім — коли прокинувся — я смоктав валідол. Але розповім з початку. Мені снилося, що я йду на вчену раду. Зупиняюся біля книжкової вітрини і раптом бачу своє віддзеркалення: я в рясі, бородатий, довгогривий... Я це чи не я? Озираюся. Навколо — нікого. Отже — я! Що це — сон? Смикаю себе за бороду. Боляче! Оце так! Через півгодини почнеться засідання. Що робити? Біжу додому, щоб швиденько поголитися й переодягнутися. Аж ось і мій під'їзд. Десь нагорі грюкають двері. Хтось спускається по сходах. Син! Комсомолець! Як я поясню йому, чому маю такий вигляд? А коли мене побачать отаким сусіди? Ні, це неможливо! Вибігаю на вулицю. Здається, ніхто мене не помітив... Підходить тролейбус. Проштовхуюся всередину. Якась бабуся поступається місцем: «Сідайте, батюшко!» — «Ні, ні!». Але вона тягне мене за рясу й силоміць садовить. Сиджу, як на голках. Червонію, потію. Усі дивляться на мене — хто з посмішкою, хто з осудом... На щастя — зупинка. Вистрибую. Куди йти? Опиняюся на лаві в сквері біля університету. Намагаюся міркувати логічно. Що, власне, сталося? Зранку я поголився, поснідав і сів працювати. Потім... Чудо? Ні, чудес не буває... Може, я збожеволів? Добре, якщо так, тоді є надія, що мене вилікують. А якщо я справді піп, і все моє попереднє життя мені тільки примарилося? Тоді єдиний вихід — піти до церковного начальства (є ж у них свій відділ кадрів!) і подати заяву про звільнення за власним бажанням. Не мають права не відпустити! Але можуть примусити працювати ще два тижні. Тут я пригадую, що сьогодні увечері бенкет. Ювілей товариша. Не прийти — образиться. Прийти — це ж і сміх, і гріх! А завтра — чемпіонат з боксу. Квиток у кишені. А післязавтра — вернісаж. Виставка Яблонської. І як я тепер відвідуватиму пляжі, кіно, театри?!. Як на мене дивитимуться друзі? Думаю: ну й нещасні ж люди — ці попи! Хіба ж це життя? І я тепер такий: сказати б, випав з епохи!..

Щоб заспокоїтися, витягаю з кишені номер «Футбола», намагаюся читати. Отже, після останнього туру наше «Динамо»... Літери скачуть перед очима.

На лаву сідають якісь хлопці з книжками. Студенти. Вони з цікавістю приглядаються до мене. Пересміхуються. Один питає: «Батюшко, а ви за яку команду уболіваєте?» Другий додає: «Певно, за єпархіальну збірну «Алілуя»?» Мовчу. Вони перешіптуються. Чую: «Спитай у нього, почому кіло опіуму для народу?» — «Не треба ображати релігійних почуттів...» — «А хіба він вірує? У наш час?» — «От ти й спитай сам у нього...»

Питає: «Громадянине піп, скажіть одверто: ви віруєте в бога, чи свідомо обманюєте людей?».

— Ні, — кажу, — не вірую і взагалі з релігією не маю нічого спільного.

— Перехрестіться, що не брешете.

— От вам хрест.

— Тоді, чому?..

— Не можу вам цього пояснити...

Вони знову перешіптуються: «Мабуть, кіноактор. У роль вживається». — «А може, агент карного розшуку. Виконує спецзавдання».

На лаву сідає чоловік пенсійного віку. «Оце давно цікавлюся, — посміхається до мене, — які у вашому відомстві умови праці? Маєте один вихідний чи два? І яке соцзабезпечення? Коли хворієте, вам сплачують по бюлетеню? А ставка у вас яка? І яка буде пенсія?»

— Навіщо вам це знати? — відповідаю брутально. — Ви що — в попи надумали?

Схоплююся з лави й тікаю. Задиханий, спиняюся біля Володимирського собору. З церкви вибігають якісь бороди й ряси, підхоплюють мене під руки і тягнуть у храм. «Швидше, швидше, ми вже думали, що ви запізнитесь. Через п'ять хвилин — відправа». Перевдягають у парчову рясу з єпітрахіллю й виштовхують на амвон...

Що маю робити? Я у відчаї. І саме в цей критичний момент блискавкою спалахує рятівна ідея. «Ну, — вирішую, — зараз буде вам відправа!» Звичайно, це ризик, але з мене досить...

— Несвідомі громадяни й громадянки, — підвищую голос. — Прошу хвилинку уваги. Від імені і за дорученням місцевого церковного активу оголошую збори відкритими. На порядку денному три питання. Питання перше: що таке бог? Авторитетно відповідаю: неіснуюча особа. Питання друге: яке у нас сьогодні на дворі століття? Відповідаю: двадцяте. Століття НТР, вік перемоги людини над атомом і космосом. Питання третє: чи сумісна релігія з нашою добою? Категорично відповідаю: ні, не сумісна!.. Отже, пропоную резолюцію: «Геть богів і попів! Хай живе наука!» У мене все. Спасибі за увагу. Амінь».

Собор вибухає ревінням. Здогадуюся, що мене зараз битимуть. Перехоплюю ініціативу. Вириваю з руки диякона кадило й зіскакую з амвону.

— Ану розступіться, божі люди!

«Бийте батюшку! Бийте христопродавця!» — реве натовп, а голосніш від усіх знайома бабуся з тролейбуса. Розкручую, мов обушок, кадило над головою. Страшна зброя! Натовп розступається. Крізь людський коридор з боєм пробиваюся на вулицю. Мене переслідують. От-от доженуть!.. Кличу на допомогу: «Безвірники, атеїсти! Наших б'ють!» Перехожі зупиняються, але ніхто не втручається. Мабуть, зі сторони ця неймовірна сцена здається якоюсь театральною інсценівкою... Спотикаюся й падаю... Ну, все...

— От бачте, Юрію Олексійовичу, як небезпечно спати на засіданні...

Юрій ІВАКІН.

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

Олесь ЖОЛДАК

МАСТИТІ МАСТАКИ

Інтерв'ю

Пиши хоч сяк, хоч так...—
Бо він в поезії мастак.

(Є. ДОЛОМАН: вірш «Літературна абетка»).

— Скажіть, Євмене, ви мені:
Є мастаки у нас чи ні?

— Спілчанські всі керівники
У нас відомі мастаки.

— А як Боженко Анатоль?
— Давно маститу грає роль.

— Василь Іванович Діденко?
— Та мастакує помаленьку...

— А Дрок — якої думки ви?
— Мастак із ніг до голови.

— Ну, а прозаїк В. Земляк?
— Ого, іще який мастак!..

— А як поет Степан Литвин?
— Мастакуватий трохи він...

— Ну, а Луценко як Дмитро?
— Мастите має він перо.

— А як Михайло Рубашов?
— У мастаки вже перейшов.

— А як, скажіть, Дмитро Шлапак?
— Давно закінчений мастак.

— Виходить — гоп а чи чуки,—
Усі маститі мастаки?

— Еге-е, скажи, що він слабак,—
То, знаєш, визвіриться як!
Та ще й навішає собак...

Тож Ющенку сказав я так:
І ти мастак, і я мастак!..
Та плюс іще й Олесь Жолдак.

ІРОНІЗМИ

Тому, хто спіткнувся, здається, що всі йдуть не в ногу.

—

Неуважність була їх сімейною реліквією.

—

Іспитовий термін на людяність триває все життя.

—

Плітка за будь-яку ціну прагне громадського визнання.

—

До весілля говорив про серце, після весілля — про шлунок.

—

Девіз хабарника: з пустими руками до мене прийдеш, з пустими й підеш.

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

ВЕСЕЛИМ ФОТООБ'ЄКТИВОМ

Фото К. ЛІШКА

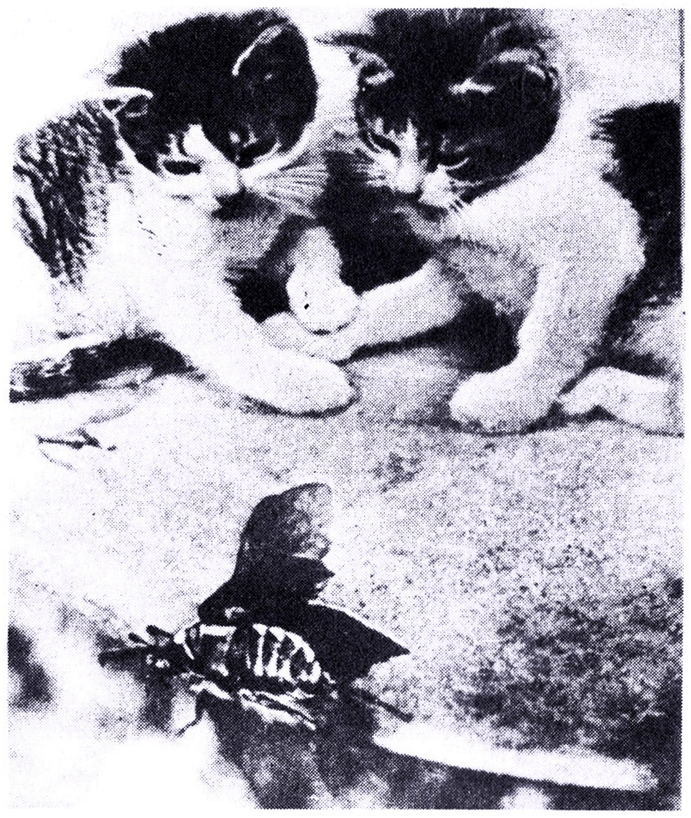

— А може, це миша?

Мал. Й. КОГАНА

Працівник прилавка Мурленко на пенсії.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ми, автоінспектори, переконані атеїсти. І переконати нас у тім, що якесь божество існує не те що в трьох, а навіть у двох лицях, було важко. Кажу «було», бо останнім часом ота переконаність дещо похитнулася. І похитнув її директор Добровеличківського автопідприємства № 10034 М. Пискун.

Водія цього автопідприємства В. Т. Костенка за керування транспортом у нетверезому стані позбавили прав. Довідавшись про це, товариш Пискун надіслав нам характеристику, в якій стверджував, що В. Т. Костенко «систематично виконує і перевиконує плани вантажоперевезень, за прекрасні показники неодноразово заохочувався», «дисциплінований», «культурний», «бере активну участь у громадському житті», «підвищує ідейно-теоретичний рівень».

Одержали ми цей папір і засумнівалися: може, Костенка до нагороди треба було представити, а не прав позбавляти? Щоб виправити помилку, вирішили попросити детальнішу довідочку про трудові звершення В. Т. Костенка. Тов. Пискун і її прислав. Але в ній уже читаємо, що «за останні два роки плану Костенко не виконував, заохочень не має», а навпаки має догану за ліві рейси і прогули.

Отож сидимо тепер і міркуємо: чи справді Костенко існує у двох лицях, чи просто директор автопідприємства Пискун засвідчив свою безвідповідальність?

М. ЛИТВИНОВ,
командир окремого підрозділу дорожнього нагляду.

м. Кіровоград.

Не питай, чого в мене заплакані очі. Спитай краще у Микити Павловича Заліського, голови колгоспу «Перше травня», хто це його напоумив улаштувати комору для міндобрив та аміачної води по сусідству з хатами колгоспників.

Від випарів аміачної води у людей сльозяться очі, з дерев опадає листя, а Микиту Павловича це чомусь не турбує. Він бо живе далеко від цієї місцини.

Попроси, Перче, нашого голову, щоб носа не відвертав і сам добре понюхав, чим пахне склад міндобрив. А якщо йому у носі заклало, дай перцю понюхати.

Кажуть, це допомагає.

Т. ПОПІВСЬКИЙ.

с. Попівка
Миргородського району
Полтавської області.

Навіть школяреві відомо, з чого варять сталь. Зате цього, як свідчать факти, не хочуть знати деякі дорослі, що безпосередньо мають справу з металом та ливарним виробництвом.

Наше підприємство одержує з Нікопольського трубного, Криворізького металургійного та інших заводів тисячі тонн металобрухту. Але разом із ним приходять десятки тонн сміття: залишки піску, вугілля, руди, буряків, словом усього, що перевозять залізницею.

Так, у вагонах, що відправляють зі станції Кривий Ріг, крім металобрухту, часто виявляємо дві-три тонни вугілля або руди, зі станції Нікополь транспортують мерзлу руду, зі станції Мелітополь — пісок або вугілля. Очевидячки, ті товариші з названих заводів, які відповідають за очистку вагонів перед завантаженням, вважають, що тонна-друга піску якості сталі не погіршить. Тож порадь їм, Перче, заглянути хоча б у шкільний підручник.

І. ОСАУЛ,
член групи народного контролю заводу «Дніпроспецсталь».

perec-ua.
perec-ua.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

(«Чаян» — Казань, «Хорпуштак» — Душанбе, «Кіперуш» — Кишинів, «Вожик» — Мінськ, «Муштум» — Ташкент, «Дадзіс» — Рига).

— Знову з туристами злигався!

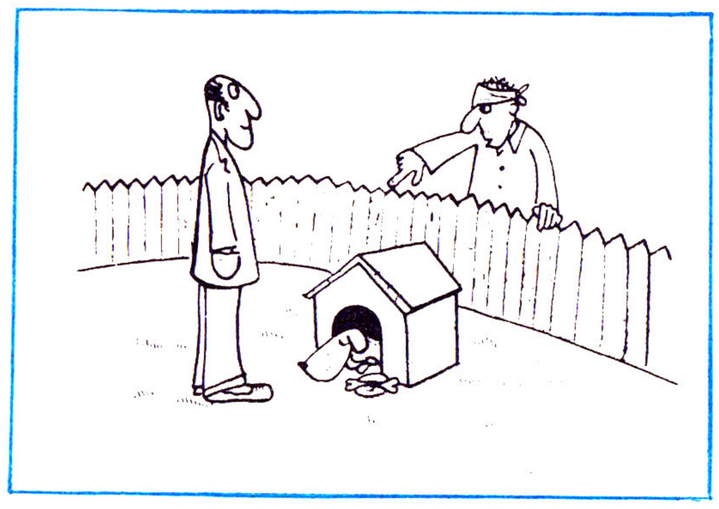

— Ваш пес вив цілу ніч.
— Не турбуйтеся, він удень виспиться.

— Ну, тепер моїй сусідці не поздоровиться!

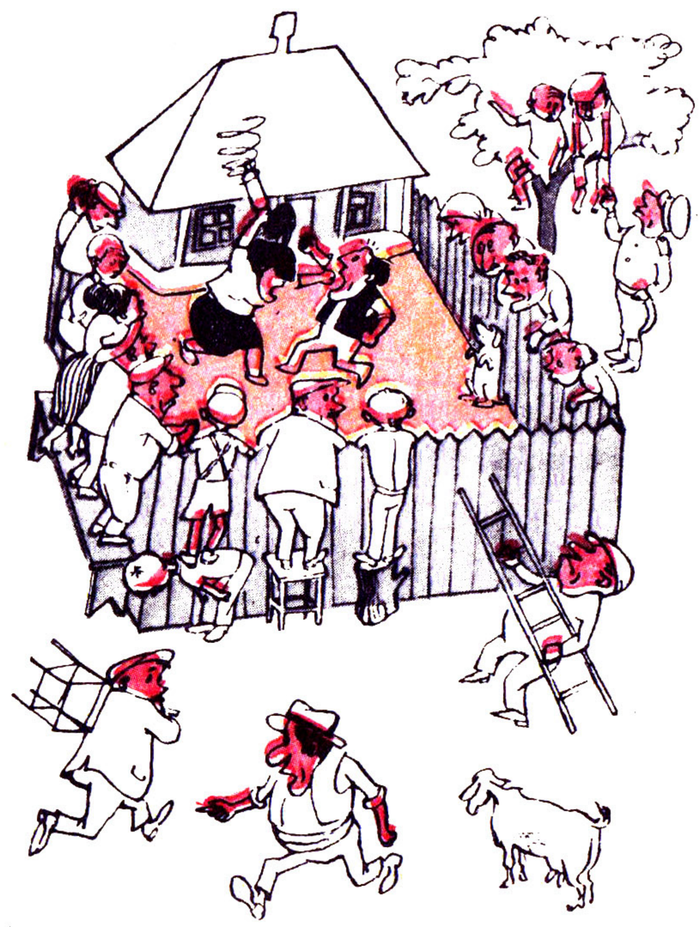

— Займи мені місце, а я збігаю по стілець!

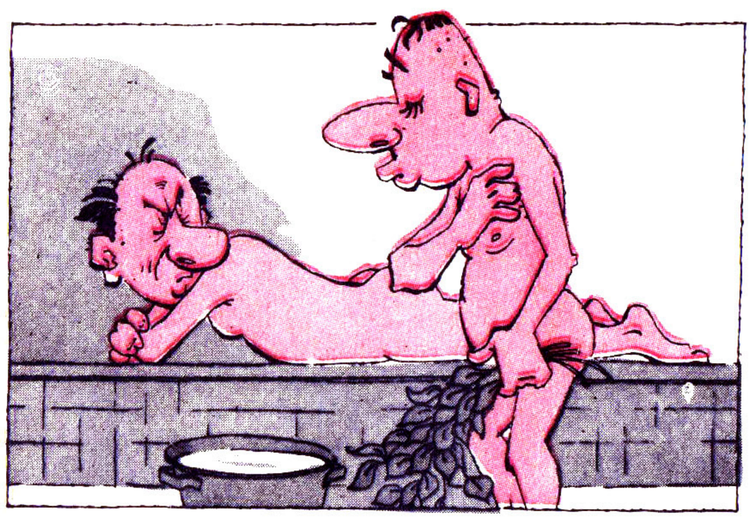

— Не можу, Іване Петровичу! Рука не піднімається!

Без слів.

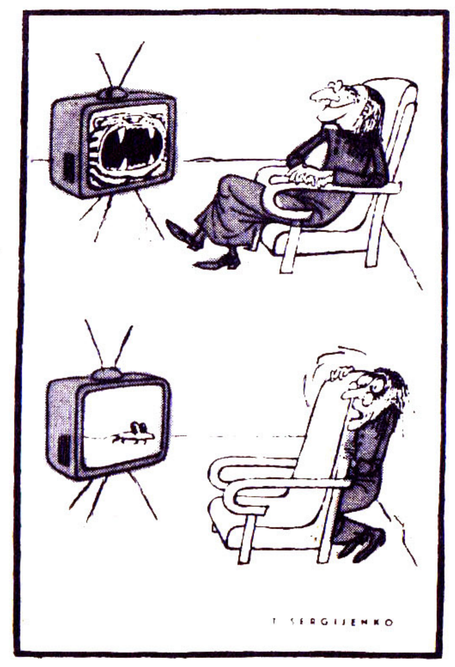

У ресторані

УСМІШКА

До ресторану «Мрія» зайшов елегантно зодягнений, середніх літ мужчина. Окинув оком зал і вмостився за столиком біля колони.

Хвилини за дві до відвідувача підійшла офіціантка й стала чекати замовлення, приготувавши блокнотик для запису. Вивчивши меню, мужчина підвів голову і промовив:

— Так, так! Борщ, лангет і кава...

Офіціантка все записала і вже рушила було до кухні, як мужчина зупинив її:

— Зачекайте! Я ще не все сказав! Борщ повинен бути рідесенький як водичка, та ще й із сміттям різним. Лангет — твердючим, як граніт і з солоним гарніром. Каву подайте в щербатій чашці, без цукру і пригорілу. Розпатлайте собі волосся і вимастіть у сажу руки. А тоді подавайте.

Офіціантка з переляку шмигонула до директорського кабінету. Директор вийшов, глянув на відвідувача.

— Може, це ревізор якийсь! — прошепотіла офіціантка.

— Не схоже. Але щось незвичайне і... Словом, виконуй замовлення!

Хвилин за десять на столику у відвідувача стояло все замовлене, а офіціантка мала такий вигляд, як він забажав.

З'ївши обід, відвідувач задоволено всміхнувся і промовив:

— Перший раз за три роки відряджень по-домашньому пообідав! Дякую.

Микола ТИШКЕВИЧ.

м. Київ.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ У листі до Перця колгоспники колгоспу імені газети «Правда» (Миколаївщина) писали, що легкова автомашина, яку у п'яному стані розбили головний агроном колгоспу Іваницький П. М. та водій, ремонтується за рахунок колгоспу.

Голова Кривоозерського районного комітету народного контролю т. Гулько повідомив, що факти підтвердились. Ремонт автомашини віднесено на рахунок Іваницького та водія.

☆ У селі Кам'янка (Харківщина) є два клуби, але один аварійний, а другий недобудований. Про це писали мешканці села.

Голова виконкому Ізюмської райради тов. Мороз повідомив редакцію, що правління колгоспу «Україна» вживає усіх заходів, щоб будівництво нового будинку культури завершити у 1973 році.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 16 (914) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп. Здано до набору 17. VII. 1973 р. Підписано до друку 31. VII. 1973 р. БФ 32441. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1973 р. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

В ІЗРАЇЛІ

— Поздоровляю, пане учителю, з поверненням на обітовану землю.
— І вас також, пане доцент!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

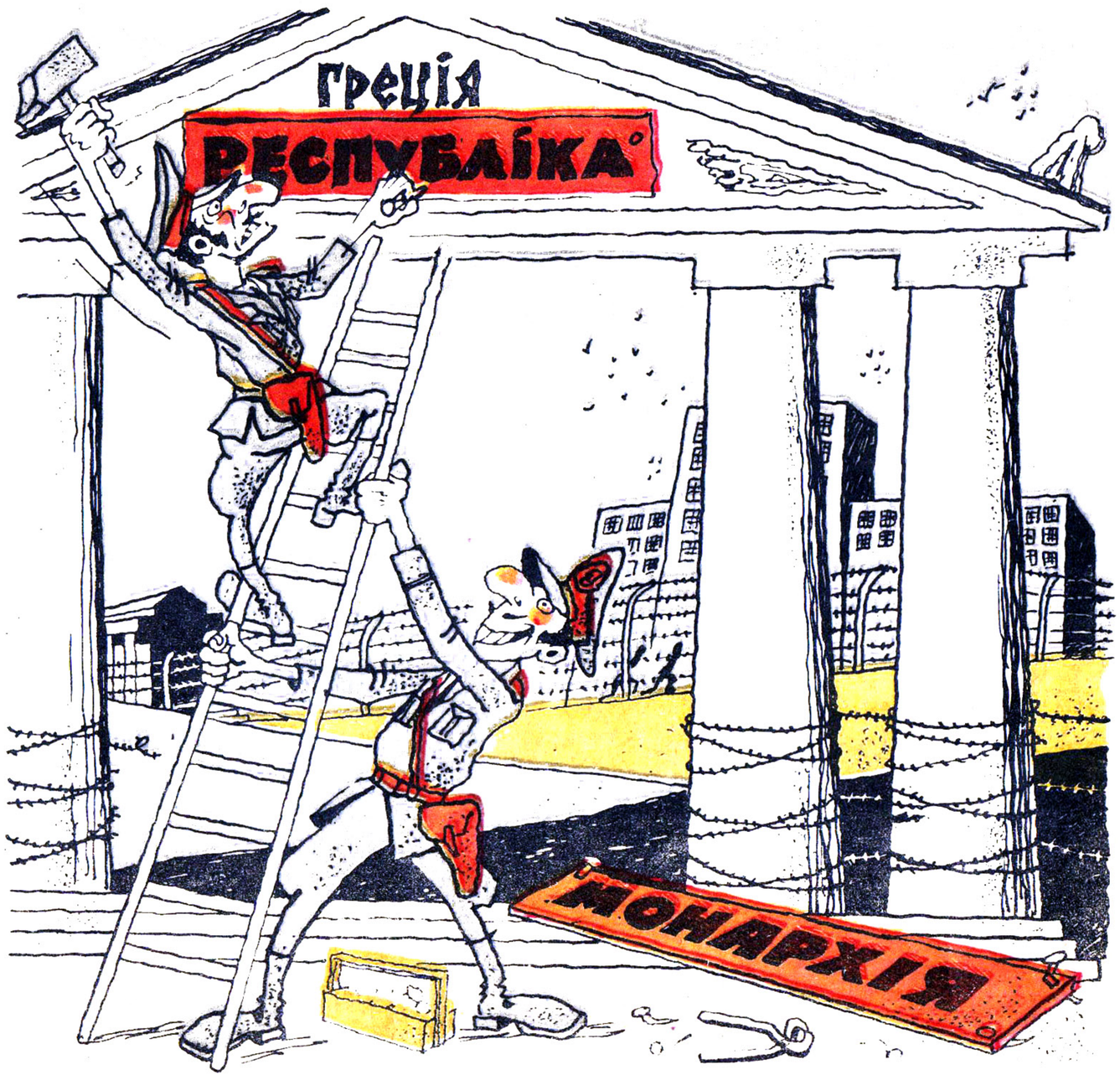

Поміняли шило на швайку.

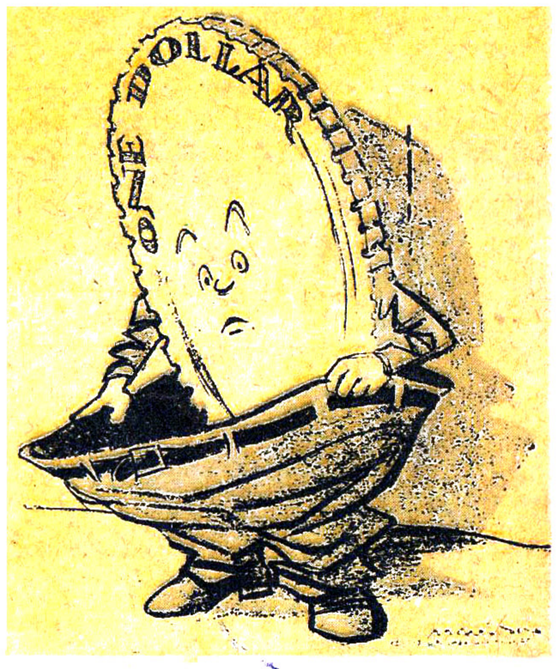

Долар: — Невже я колись був таким!!
«Інтернейшел Геральд Трібюн».

Чим страшніші злидні обсідають трудящих капіталістичних країн, — тим жирніші прибутки осідають у сейфах корпорацій.
(З газет).

— За столом я і без вас справлюся!
«АФЛ-СІОньюс». Вашінгтон.